

Mamífera

Direcció i guió: Liliana Torres **País:** Espanya **Durada:** 93 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama
Interpretació: Maria Rodríguez Soto, Enric Auquer, Ruth Llopis **Música:** Joan Pons Villaró **Fotografia:** Lucía C. Pan **Distribuïdora:** Filmax **Estrena a Espanya:** 26/04/2024
Pendent de qualificació
Versió original en català

SINOPSI

La Lola gaudeix d'una vida feliç amb la seva parella, el Bruno, fins que un embaràs inesperat revoluciona tots els seus plans. Tot i que la Lola sempre ha tingut clar que això de ser mare no li va, ara se sent qüestionada per les expectatives socials i s'enfronta als seus temors interns. Durant els tres dies que han d'esperar fins que arribi la cita a la clínica, la Lola s'acosta a les seves amigues i la seva família amb la intenció de refermar la seva decisió. El Bruno tampoc no s'havia imaginat mai com a pare. Fins ara. (Filmax)

CRÍTICA

12/03/2024 - El nou llargmetratge de Liliana Torres tracta les formes de coacció quotidianes a què s'enfronten les dones que breguen amb la pressió de la societat perquè es converteixin en mares

En utilitzar la forma femenina de la paraula "mamífer" com a títol, la cineasta catalana **Liliana Torres** posa més llenya sociopolítica al foc que constitueix **Mamífera**, el seu tercer llargmetratge de ficció, que gira al voltant de l'exploració de l'autonomia corporal i reproductiva femenina. Sense ostentació, l'escriptora i directora traça una història mesurada la protagonista de la qual s'enfronta a un constant allau de pressions quotidians al voltant de la càrrega de gènere que suposa la maternitat. La nova pel·lícula en català de Torres, que constitueix el tercer lliurament de la seva trilogia autobiogràfica sobre les relacions i la família, s'acaba d'estrenar a nivell mundial en la competició de llargmetratges narratius de l'SXSW d'aquest any.

La Lola (**María Rodríguez Soto**), de 40 anys, sembla tenir-ho tot: una còmoda feina com a professora d'art a la universitat, una relació amorosa amb la seva parella el Bruno (**Enric Auquer**) i un grup d'amigues que li donen suport (entre elles **Ruth Llopis**, **Anna Alarcón**, **María Ribera** i **Anna Bertran**). És una persona que esprem al màxim cada moment, fins que el seu mal d'estómac resulta ser la desena setmana d'un embaràs no desitjat que ràpidament intenta avortar amb el suport del Bruno. La major part de la pel·lícula transcorre durant tres dies caracteritzats per les emocions a flor de pell, un període imposat per una llei espanyola -derogada el 2022- que obliga les dones a prendre's 72 hores per considerar la decisió d'interrompre el seu embaràs.

Mamífera transmet una poderosa sensació de realisme a través de la reflexiva història de Torres que la directora de fotografia **Lucía C. Pan** capta a la perfecció amb una càmera amb la serenitat per bandera. Es tracta d'un llargmetratge que revela la manera en què un embaràs no desitjat pot desestabilitzar les dones -i qualsevol que tingui úter-, ja que hi ha molt poques estructures de suport, i les que hi ha solen estar dissenyades per obligar les dones a ser mares. De sobte, la ferma voluntat de la Lola de no tenir mai fills es posa en el punt de mira -fins i tot per part de persones més properes-, i a això se li suma el fet que moltes de les seves amigues de la mateixa edat són mares o esperen ser-ho.

El més singular de la pel·lícula són les seqüències de collages originals de **María José Garcés Larrain**, que es manifesten en forma de somnis -o millor dit malsons- de la Lola que, encara que a vegades s'immisceixen massa en la història, contribueixen a l'encant creatiu de l'obra. En aquestes breus escenes, la Lola es vesteix amb roba inspirada a mitjans de segle (disseny de vestuari de **Désirée Guirao**) i s'introdueix en mons on les dones escupen menjar per a les cries d'ocells i els bebès es precipiten per cintes transportadores. Els collages estan dissenyats per emular l'estil artístic de la Lola, que es dona a conèixer a l'espectador al principi de la pel·lícula, quan la protagonista retalla imatges de persones de revistes i les enganxa de manera enginyosa. En una d'aquestes imatges, retalla el ventre embarassat d'una dona d'una revista de paternitat i el superposa a una foto seva.

La banda sonora de guitarra, que alterna moments de punteig suau amb altres de rock indie esqueixat i conté música original de **Joan Pons Villaró**, dota la història d'un rerefons de tensió en el si d'una vida aparentment fàcil. La dissenyadora de producció **Xènia Besora**, per la seva banda, aporta una rica textura a les escenes dels pisos dels personatges, sempre desordenats però acollidors. La pel·lícula està reforçada per una sòlida interpretació secundària d'Auquer, que actua com a generós i pacífic contrapès a la ment d'una Lola sumida en tres dies d'agitació. Tot continua així fins que el Bruno s'adona que, en realitat, ja no li disgusta tant la idea de ser pare.

Al llarg de **Mamífera**, la Lola no perd en cap moment capacitat de decisió, un fet que no pot donar-se per descomptat avui dia. La virtut més gran de la pel·lícula és que Torres adopta un to seriós en lloc de convertir la història en una comèdia dramàtica més convencional, de manera que ofereix als espectadors l'oportunitat de considerar detingudament la difícil situació de la Lola en cada moment -i potser fins i tot de relacionar-la amb les seves pròpies vides-. La pel·lícula necessita uns minuts per trobar el ritme i el to, però quan ho fa, no hi ha dubte que l'encerta de ple.

Olivia Popp – cineuropa.org